

[Alfred Jensen.]

når man tager i betragtning, at der er ført mange diskussioner om skattebyrden ude i landet og her i tinget ved første behandling. Her gav jeg udtryk for, at man måtte lette beskatningen af de små og mellemstore indkomster. Men jeg synes ikke, der er sket store ændringer i forslaget. Det kunne man ellers have forventet efter den ret aggressive tale, som det ærede medlem hr. Hans Knudsen holdt ved første behandling. Det var temmelig drastiske krav, der blev opstillet. Ordføreren for socialdemokratiet var ikke tilfreds med den ordning af forsikringsfradraget, der blev gennemført. Han ønskede et lønmodtagerfradrag på 400 kr., og han ønskede 100 pct.s fradrag for de penge, der betales til fagforeninger o. lign. Det blev jo ikke til så meget. Hvis man tager det hele, kan det højst blive til 500 kr., nemlig 200 kr. i forhøjet forsikringsfradrag og 300 kr. i lønmodtagerfradrag.

Men det betyder ikke, at der sker en lettelse i beskatningen af de mindrebemidlede. Man kan ikke engang sige, at man bliver stående ved den skatteudskrivning af de små indkomster, som man har i år. Selvom man går ud fra, hvad man vel ikke har lov til, at samtlige arbejdere og lavt lønnede tjenestemænd kan få det fulde udbytte af forsikringsfradragets forhøjelse med 200 kr. og de 300 kr.s lønmodtagerfradrag, så dækker dette ikke, i hvert fald ikke for arbejdernes vedkommende, den indtægtsforøgelse, de har fået alene på grund af dyrtidstillæggets forhøjelse. Den er nemlig over 500 kr., og fradraget kan jo ikke blive til mere end 500 kr. alt i alt, hvis man får det fulde maksimum. Det vil sige, at tusinder eller hundredtusinder af skatteydere kommer op på en højere sats i skatteskalaen og derved kommer til at betale mere i skat, end de gør i år. Man skal gøre sig klart, at fuld dækning for prisstigningen — det giver for det første vor lønreguleringsordning ikke, og dernæst kommer reguleringen altid hinkende bagefter, det er erkendt fra alle sider — har arbejderne og tjenestemændene ikke fået. Men ikke desto mindre kommer man altså med et forslag til ligningslov, som betyder, at de med de små indkomster ud af de reelt færre midler, de har, skal betale en større skat til næste år.

Jeg kan ikke betragte denne betænkning sammenholdt med forslaget på anden måde, end at der såvel hos regeringen som i udvalget har været ønske om at lægge større byrder på den mindrebemidlede befolkning i det kommende år. Det kommer også til udtryk derved, at man det ene år

efter det andet nægter at føre forsørgerfradragene à jour, og når man ikke vil det, synes jeg, man skulle spare den tale, vi kommer til at høre i den kommende tid om, at de rige skal betale — det kommer jo, når de forøgede oprustningsbyrder skal pålignes befolkningen i form af skat —, eller talen om, at de stærkeste skuldere skal bære de største byrder. Det, vi her står overfor, er faktisk en skærpende af skatteudskrivningen for den lille mand.

Man skal gøre sig klart, at de ligningsregler, vi behandler her, vil blive afgørende for skattefordelingen i den kommende tid. Man vil måske hævde, at der kommer en ny form for værnescat, eller hvad man kan finde på, eller at der skal ske en særlig udregning af indkomsten, men tilbage bliver dog det, at man altid har den skattepligtige indkomst og også de udregnede skala-indkomster at gå ud fra, når man foretager beregning og fordeling, og det vil sige, at den ligning, der foretages efter disse beregninger, bliver grundlæggende for skatteudskrivningen i det kommende år. Det vil også sige, at den særlige udskrivningslov, vi endnu ikke har set, vil kunne laves på en sådan måde, at der bliver et betydeligt større skattetryk på manden med den lille indkomst, end der tidligere har været.

Jeg spørger mig selv, når jeg ser på denne ligningslov og holder den sammen med de andre love, der er vedtaget, og de love, der stilles i udsigt, om man da ikke er klar over, hvor stor en utilfredshed der er med skatteudskrivningen, om man ikke er klar over, at man er kommet til et punkt, hvor det faktisk ikke går at trænge videre frem. Var byrådsvalget i 1950 ikke et tilstrækkeligt vidnesbyrd om, at folk ikke ønsker at betale mere i skat? Tusinder og atter tusinder flyttede deres stemmer fra de partier, som havde stemt for den skattelovgivning, vi har, over til andre partier i håb om, at det kunne betyde en lettelse i beskatningen.

Man har ikke taget hensyn til det, man er tværtimod gået frem endnu skrappere end tidligere. Har man overset, at den proteststorm, der er fremkommet mod tvangsopsparingen, i lige så fuldt mål er en protest mod skatteplyndringen her i landet? For hvis skatterne ellers havde været rimelige, ville man ikke have været udsat for den utilfredshed, eller jeg må hellere sige det raseri, som man møder rundt omkring på arbejdspladserne. Det kommer simpelthen af, at man er kommet så langt ud med udskrivningen, at folk ikke er i stand til at betale, uden at det går altfor føleligt ud over den daglige kost, beklædning o.s.v.